

Hồi 20

Trong Đêm Trừ Tịch

ác đỏ, cửa đỏ, bàn đỏ, vải đỏ, mọi thứ đều đỏ cả.

Thượng Quan Tiểu Tiên cười ngọt ngào nhìn Diệp Khải Nguyên:

- Người xem như vậy có giống động phòng hay không ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không giống !

Tiểu Tiên trề môi nói:

- Còn nơi nào không giống nữa chứ ? Lẽ nào ta không giống tân nương hay sao ?

Nàng mặc áo đỏ, váy đỏ, hài gấm đỏ, sắc mặt cũng đỏ hồng.

Ánh mắt của Diệp Khải Nguyên luôn tránh né nàng:

- Người giống tân nương, nhưng ta lại không giống tân lang.

Chàng cũng mặc một bộ quần áo mới, vẻ mặt cũng bị ánh nến chiếu lên đỏ hồng.

Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, tươi cười nói:

- Ai nói người không giống ?

- Ta nói.

- Tại sao người không soi gương xem ?

Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:

- Không cần thiết phải soi gương, ta cũng có thể nhìn thấy chính bản thân ta, hơn nữa nhìn được rất là rõ ràng.

Tiểu Tiên thốt lên:

- Thế sao ?

Diệp Khải Nguyên tiếp:

- Sở trường lớn nhất cả đời này của ta, đó là luôn luôn có thể nhìn thấy rõ bản thân ta.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên đứng bật dậy, mở tung cửa sổ ra. Cảnh vật bên ngoài bàng bạc một vẻ yên tĩnh thanh bình, trên cửa của mọi ngôi nhà đều dán câu đối xuân đỏ tươi, mấy đứa trẻ mặc đồ mới, đội mũ mới đang dùng tay bịt bịt tai lại, đứng đốt pháo ở cửa. Tất cả điều này rõ ràng đều do Thượng Quan Tiểu Tiên đặc biệt vì

Diệp Khải Nguyên mà sắp đặt ra. Nàng mong rằng cái không khí ăn tết này sẽ làm cho chàng trở nên vui vẻ. Hai ngày gần đây chắc chắn Diệp Khải Nguyên rất buồn.

Tiểu Tiên lại hỏi:

- Người có thích ăn tết không ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Không biết.

- Sao lại không biết ?

Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú ra nơi xa xôi, bầu trời đêm trừ tịch này cũng tăm tối như mọi đêm khác.

- Ta dường như xưa nay chưa bao giờ ăn tết cả.

- Tại sao ?

Trong ánh mắt của Diệp Khải Nguyên, mơ hồ mang một vẻ khốn khổ và tịch mặc không nói ra được, rất lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Người phải biết, trên thế gian này vốn có loại người tuyệt không bao giờ ăn tết cả.

- Loại người nào ?

- Người không có nhà.

Kẻ lãng tử lưu lạc nơi chân trời góc bể, bọn họ mấy lúc hưởng thụ sự kiết tường và hoan lạc của "ăn tết" . Lúc mọi người đang ăn tết, cũng chính là lúc tịch mặc nhất của bọn họ.

Tiểu Tiên buồm nhẹ một tiếng thở dài, nói:

- Kỳ thật ta... ta cũng vậy, xưa nay chưa từng bao giờ ăn tết cả.

- Thế à ?

- Người tất nhiên biết mẫu thân của ta là người như thế nào rồi, nhưng người mãi cũng sẽ không biết được lúc văn niên mẫu thân ta như thế nào, lúc mọi người ăn tết, mẫu thân ta luôn ôm lấy ta, âm thầm trốn trong chăn nệm mà khóc vùi.

Diệp Khải Nguyên không quay đầu lại, cũng không mở miệng. Chàng có thể tưởng tượng được tình huống đó. Vô luận ai cũng đều nhất định trả giá cho tội nghiệt của chính mình.

Lâm Tiên Nhi cũng không lệ ngoại. Nhưng còn Thượng Quan Tiểu Tiên ? Lẽ nào nàng vừa mới ra đời là có tội ? Tại sao nàng không thể giống những đứa trẻ khác, hưởng thụ hạnh phúc hoan lạc của thời đồng niên ? Nàng hôm nay trở thành con người như vậy, là do ai gây ra ? Là lỗi của ai ?

Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi buông tiếng thở dài.

- Đồng là kẻ lưu lạc chân trời góc bể, tương phùng hà tất phải tương thức.

Thượng Quan Tiểu Tiên u buồn thở dài nói:

- Kỳ thật người cũng nên biết bọn ta như nhau cả, người đối với ta tại sao lại lãnh đạm như vậy ?

- Đó chỉ vì người đã thay đổi rồi.

Tiểu Tiên bước đến, dựa sát vào chàng:

- Vậy người cho rằng ta bây giờ đã trở thành một con người như thế nào ?

Diệp Khải Nguyên trầm mặc, chỉ có trầm mặc. Chàng xưa nay không thích trước mặt người khác, lại làm tổn thương người khác.

Tiểu Tiên đột nhiên cười nhạt nói:

- Người nếu cho rằng ta đã trở thành giống như "bà ta", thì người lầm to rồi.

Diệp Khải Nguyên cũng biết "bà ta" mà Tiểu Tiên nói là ai.

Chàng đích xác cho rằng Tiểu Tiên đã trở thành giống Lâm Tiên Nhi năm xưa, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Lâm Tiên Nhi.

Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Khải Nguyên, nói

- Nhìn ta đây, ta có điều muốn hỏi người.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Người hỏi đi.

- Ta nếu nói với người, cả đời ta vẫn chưa có nam nhân nào chạm vào da thịt ta, người có tin hay không ?

Diệp Khải Nguyên không trả lời, mà cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tiểu Tiên lại nói:

- Người nếu cho rằng ta đối với nam nhân khác, cũng giống như đối với người, thì người sai lầm rồi đó.

Diệp Khải Nguyên nhin không được hỏi:

- Người... người tại sao đối xử với ta như vậy ?

Tiểu Tiên cắn chặt môi, đáp:

- Người lẽ nào vẫn còn không hiểu ? Tại sao vẫn còn muốn hỏi ?

Nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy nỗi u oán, vô luận ai nhìn thấy đôi mắt ấy, thì đều phải hiểu rõ tình cảm của nàng lúc này.

Lẽ nào nàng đối xử với Diệp Khải Nguyên bằng chân tâm ?

Diệp Khải Nguyên thật không tin chứ ?

... Có lẽ không phải là không tin, mà là không thể tin, không dám tin.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười cười nói:

- Hôm nay là đại niên dạ, bọn ta tại sao lại cứ nói những chuyện không vui như vậy ?

Tiểu Tiên lạnh nhạt:

- Tại vì bất kể ta nói hay không, người vẫn cứ không vui kia mà.

Nàng không để cho Diệp Khải Nguyên phân trần, nói tiếp:

- Tại vì ta biết trong lòng người luôn luôn nghĩ tới Đinh Linh Lâm.

Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận, đành gượng cười nói:

- Ta quen biết với Đinh Linh Lâm không chỉ một ngày, nàng thật sự là một thiếu nữ rất tốt, đối với ta luôn rất tốt.

- Ta đối xử với người không tốt sao ?

- Hai người khác nhau.

- Có gì khác nhau chứ ?

Diệp Khải Nguyên thở dài, nói:

- Người là một nữ nhân rất tuyệt vời, người có tài năng, nhưng cũng có dã tâm, người có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng còn Đinh Linh Lâm... nàng lại chỉ có thể dựa vào ta.

Đây là những lời nói chân thật của chàng, cũng là lần đầu tiên. Bây giờ chàng không thể không nói, chàng không phải là một người gỗ hoàn toàn không biết động tâm.

Thượng Quan Tiểu Tiên cúi đầu nói:

- Người có phải cho rằng bất kể người đến nơi nào, bất kể người đi bao lâu, y thị đều sẽ đợi người ?

- Nàng nhất định sẽ đợi.

Tiểu Tiên đột nhiên cười nhạt.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người không tin ?

- Ta chẳng qua muốn nhắc nhở người, có những nữ nhân không chịu đựng nổi thử thách đâu.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta tin nàng.

Tiểu Tiên đột nhiên hỏi:

- Người có nghe nói qua về câu chuyện của Trang Tử chưa ?

Diệp Khải Nguyên đã nghe nói đến.

Tiểu Tiên nói:

- Bọn họ vốn cũng là một đôi phu phụ yêu thương nhau, nhưng Trang Tử vừa chết đi, người vợ của y lập tức liền cải giá ngay.

Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- May mà ta đã không có có vợ, cũng không có thân thông to lớn như Trang Tử, càng không biết giả chết.

Chàng không muốn tiếp tục tranh biện thêm chuyện này nữa. Tình cảm của Đinh Linh Lâm đối với chàng, vốn là chuyện giữa hai người bọn họ, chẳng cần người ngoài hiểu cho.

Tiếng pháo đã bắt đầu thưa thớt, đêm càng khuya, nhà nhà đều đã đóng cửa, nhưng ánh đèn trong cửa sổ vẫn còn sáng, bọn trẻ đã quay về, chờ đợi nhận tiền lì xì. Đêm trừ tịch vốn không phải là đêm cuồng hoan, mà là để cho người trong gia đình quây quần đoàn tụ, trải qua một đêm an tĩnh hạnh phúc. Nhưng kẻ lãng tử như Diệp Khải Nguyên đây, phải đợi đến bao giờ mới có thể hưởng thụ cảnh hạnh phúc và an bình này.

Chàng đột nhiên trở nên rất là hiu hắt lặng lẽ, đang định quay người đi tìm ly rượu để uống, thì đúng lúc ấy, trong không trung đột nhiên vang lên tiếng hót nhỏ bé nhưng lạ lùng. Một con chim câu từ xa bay lại, đậu trên mái nhà đối diện, bộ lông đen như sơn, đen bóng lên, xem ra rất giống một con hắc ưng. Diệp Khải Nguyên xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy qua một con chim câu bất bình thường như vậy, nhin không được dừng bước lại, nhìn một hồi thật lâu. Sau đó chàng mới phát hiện Thượng Quan Tiểu Tiên ánh mắt như phát sáng lên, đột nhiên từ trên người lấy ra một cái còi đồng, thổi nhẹ. Con chim câu này lập tức bay vào cửa sổ, đậu ở trên bàn tay của y thị, móng sắc mỏ bén, đôi mắt lóe sáng, xem ra còn kiên tráng hùng mạnh hơn cả chim ưng. Đây là chim câu của nhà nào nuôi đây ?

Diệp Khải Nguyên cũng đã dần dần cảm thấy rằng, chủ nhân của con chim câu này, nhất định cũng là một con người rất đáng sợ.

Trên móng chim câu có cột một ống sắt đen, Tiểu Tiên tháo ra, từ trong lấy ra một ống giấy, trên tờ giấy viết thư đỏ, chi chít đầy những chữ nhỏ xíu. Tiểu Tiên đi tới dưới

ánh đèn, xem rất kỹ lưỡng, rồi lại xem một lần nữa. Tiểu Tiên xem rất chăm chú, tựa hồ như đã quên mất cả Diệp Khải Nguyên.

Nhưng Diệp Khải Nguyên lại nhìn Tiểu Tiên, ánh đèn rọi lên mặt nàng ta, sắc mặt trở nên nghiêm nghị và trầm trọng. Trong thời khắc này, nàng tựa như đã trở thành một người khác, trở thành Thượng Quan Kim Hồng. Bức thư này rõ ràng rất là bí mật, rất là quan trọng. Diệp Khải Nguyên không muốn tò mò vào bí mật của người khác, nhưng đối với con chim câu này lại cảm thấy rất là hiếu kỳ. Chàng nhìn con chim câu, con chim câu lại cũng đang chăm chú hẳn học nhìn chàng. Chàng muốn đến vuốt vuốt bộ lông đen bóng của nó, thì con chim câu đột ngột bay lên, mổ mạnh vào tay chàng.

Diệp Khải Nguyên thở dài, lẩm bẩm:

- Con chim câu hung hãn này quả thật thiên hạ hiếm có.

Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên ngẩng đầu lên cười cười, nói:

- Loại chim câu này vốn rất hiếm có, theo ta biết, thiên hạ tổng cộng chỉ có ba con.

- Thế sao ?

Tiểu Tiên lại thở dài, nói:

- Muốn nuôi được một con chim câu như thế này, thật không phải là một chuyện dễ dàng, người mà có thể nuôi được nó, thiên hạ cũng tuyệt không quá ba người.

Diệp Khải Nguyên càng ngạc nhiên hơn:

- Tại sao ?

Tiểu Tiên hỏi ngược lại:

- Người có biết con chim câu này bình thường ăn gì không ?

Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu.

Tiểu Tiên nói:

- Ta biết chắc người sẽ không bao giờ tưởng tượng đến nổi.

Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười nói:

- Cái nó ăn ít ra cũng không phải là thịt người chứ ?

Tiểu Tiên cũng cười cười, ngưng không trả lời, đột nhiên vỗ vỗ tay, kêu lên:

- Tiểu Thúy.

Một tiểu cô nương tươi cười ứng thanh đi tới.

Tiểu Tiên nói:

- Dao của người đâu ?

Tiểu Thúy lập tức từ trong ngực rút ra một cây ngân đao cong cong, trên cán nằm minh châu.

- Tốt lắm, bây giờ người có thể cho nó ăn.

Tiểu Thúy lập tức cỡi y phục ra, từ trên thân người cắt ra những miếng thịt đỏ lỏm ướt sũng máu, trên mặt tuy đau đớn vã mồ hôi lạnh, nhưng miệng vẫn cười rất tươi.

Con chim câu bay lên, lao đến như chim ưng, vồ lấy miếng thịt, rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Nó cũng giống như nhiều người, khi ăn không muốn có người khác ở bên cạnh đứng nhìn.

Diệp Khải Nguyên rùng mình, nói:

- Cái mà nó ăn thật sự là thịt người hay sao ?

- Không những là thịt người, mà hơn nữa phải là thịt từ trên thân người sống cắt ra, lại thêm nhất định đó phải là thịt của thiếu nữ.

Diệp Khải Nguyên cảm thấy bao tử như co thắt lại, cơ hồ nhịn không được muốn ói mửa ra.

Tiểu Tiên nói:

- Người có biết con chim câu này từ đâu bay đến không ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu.

- Nó đã bay mấy ngàn dặm đường, hơn nữa còn mang cho ta tin tức rất trọng yếu, cứ xem như nếu chính ta phải cắt thịt của mình cho nó ăn, thì ta cũng sẵn sàng.

Diệp Khải Nguyên nhịn không được, hỏi:

- Tin gì ?

- Tin tức của Ma giáo.

Diệp Khải Nguyên không khỏi xúc động, nói:

- Chủ nhân của con chim này lẽ nào lại là giáo chủ của Ma giáo ?

- Không phải là giáo chủ, mà là một vị công chủ, một công chủ rất đẹp.

- Y thị sao lại thông đồng với người ?

- Tại vì y thị cũng là người, chỉ cần là người, thì ta có cách mua chuộc.

Đột nhiên Tiểu Tiên buông nhẹ tiếng thở dài, nói:

- Có lẽ chỉ có người là lệ ngoại.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Lẽ nào y thị dám mang bí mật của Ma giáo bán cho người ?

Tiểu Tiên lại thở dài đáp:

- Chỉ tiếc là bí mật mà y thị biết không nhiều.
- Y thị biết những gì ?

- Y thị chỉ biết trong Tứ đại thiên vương của Ma giáo, đã có ba người đến Trường An, nhưng không biết bọn họ ở đây sẽ mang danh phận là gì ?

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Y thị cũng không biết tên tuổi của ba người này sao ?

Tiểu Tiên than thở:

- Cho dù biết cũng vô ích, vô luận ai sau khi nhập Ma giáo, đều phải vứt bỏ hết tất cả quá khứ của bản thân trước đó, ngay tên tuổi của bản thân cũng không dùng nữa.
- Vì vậy y thị chỉ biết tên tuổi dùng trong Ma giáo của ba người này ?

Tiểu Tiên gật đầu nói:

- Tứ đại thiên vương trong Ma giáo, tên tuổi nghe rất kêu, một người tên gọi Diệp Nhi Bố, một người tên gọi Đa Nhĩ Giáp, một người tên gọi Bố Đạt Lạp, một người tên gọi Ban Sát Ba Ná đều là những Tàng văn cổ lão.

Ý nghĩa của Diệp Nhi Bố tượng trưng cho trí huệ, Đa Nhĩ Giáp tượng trưng cho quyền pháp, Bố Đạt Lạp là cô phong, Ban Sát Ba Ná là thần ái dục.

Tiểu Tiên nói:

- Lúc này ngoài trừ Đa Nhĩ Giáp thiên vương còn lưu thủ tại Ma Sơn, Tam đại thiên vương còn lại đều đã đến Trường An.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tin này chắc chứ ?
- Tuyệt đối đáng tin.
- Người cũng đoán không ra họ là ai hay sao ?
- Ta chỉ nghĩ đến một người, Ban Sát Ba Ná thiên vương, rất có thể chính là Ngọc Tiêu.

Con người của Ngọc Tiêu quả thật tràn đầy ái dục.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người có thể từ miệng Ngọc Tiêu hỏi ra hai người kia chứ ?
- Không thể.
- Người cũng không thể hay sao ?

- Ta cứ xem như có cách có thể làm cho mọi loại người phải nói ra sự thật, nhưng cũng có một loại người là ngoại lệ.

- Người chết ?

Tiểu Tiên gật gật đầu.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Chết như thế nào ?

- Có người đã giết hấn.

- Ai giết được Đông Hải Ngọc Tiêu ?

Tiểu Tiên thản nhiên nói:

- Trong thành Trường An này, người có thể giết hấn không chỉ có một người.

Diệp Khải Nguyên trầm tư, rồi đột nhiên thở dài, nói:

- Ta ở đây mới không quá mười ngày, trong thành Trường An tựa như đã có rất nhiều thay đổi, phát sinh rất nhiều chuyện.

Tiểu Tiên chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải người đã muốn đi rồi không ?

Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười cười đáp:

- Vết thương của ta đã lành rồi.

Ánh mắt của Tiểu Tiên lại lộ ra vẻ u ám:

- Vết thương lành thì liền đi hay sao ?

Diệp Khải Nguyên tránh ánh mắt của Tiểu Tiên, nói:

- Ta sớm muộn gì cũng phải đi.

- Người chuẩn bị lúc nào đi ?

- Ngày mai...

Chàng miễn cưỡng nói tiếp:

- Ta nếu ngày mai đi, vẫn có thể đến thành Trường An đón năm mới.

Tiểu Tiên cắn chặt môi, nhưng rồi lại cười cười nói:

- Ngoại trừ đón năm mới ra, người vẫn có thể kịp đến một tiệc hỷ tửu.

- Hỷ tửu của ai ?

Tiểu Tiên thản nhiên đáp:

- Đương nhiên là bằng hữu của người, một bằng hữu rất thân của người.

--- o O o ---